

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11"

Ἐν Ἀθῆναις, 23 Σεπτεμβρίου 1904

Ἔτος 26" — Ἀριθ. 41

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Τὸ ἐπιστάδιον, τὸ ὅποιον ἐκίνησε περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιβατῶν, ἦτο ἡ συνάντησις τριῶν ἢ τεσσάρων φαλαινῶν.

Τὰ κήτη ἐκεῖνα δὲν ἐμφανίζονται συχνὰ εἰς τὰ νερά τῶν Ἀντιλλῶν. Οἱ φαλαينوῦνται δὲν θεωροῦν τὰ μέρη ἐκεῖνα κατάλληλα διὰ τὴν ἀλιεῖαν.

—Τὰς κυνηγοῦν κυρίως εἰς τὴν Εἰρηνικὴν, διηγῆθη ὁ Οὐίλ Μίτζ, εἴτε εἰς τὰ βόρεια μέρη, εἰς τοὺς εὐρυτάτους κόλπους τῆς ἀγγλικῆς Κολομβίας, ὅπου γεννοῦν τὰ μικρά των, εἴτε πρὸς νότον, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας.

—Ἐκυνηγῆσατε καὶ σεῖς φαλαίνας;...

—Μάλιστα, ἓνα καλοκαίρι, ὅταν ἤμουν μὲ τὸ πλοῖον «Βράγγελ», κοντὰ στὰς Κουρίλας νήσους καὶ εἰς τὴν Ὀχοτσκιὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἐφωδιασμένος μὲ φαλαινίδας, σχοινιά, καμάκια καὶ καμακιστάς. Τὸ ψάρευσμά των ἔχει πολλοὺς κινδύνους, ὅταν ἡ φάλαινα παρασύρῃ πολὺ μακρὰν τὴν φαλαινίδα, καὶ πολλὰ εἶνε τὰ θύματα τῆς φαλαينوθηρίας.

—Εἶνε ὅμως πολλὰ καὶ τὰ κέρδη της... εἶπεν ὁ Νίλς Χάρμπε.

—Καὶ ναί, καὶ ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ. Χρειάζεται τέχνη, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο χρειάζεται τύχη, καὶ πολλάκις συμβαίνει νὰ τελειώσῃ ἡ ἐποχὴ χωρὶς νὰ πιάσῃ ὁ φαλαينوῦνται οὔτε μίαν φάλαιναν!

Αἱ φάλαιναι, τὰς ὁποίας εἶδαν ἀπὸ τὸν «Γοργόν», ἐπετοῦσαν ὑψηλὰ τὴν ἀφρόν των, τοῦλάχιστον εἰς ἀπόστασιν τριῶν μιλίων ἀπὸ τὸ πλοῖον, καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰς πλησιάσουν, ἔστω καὶ ἂν ἀνοίγαν ὅλα τὰ πανιά. Ἐτρεχαν ἐκεῖναι

τόσον γρήγορα, ὥστε δύσκολον καὶ φαλαινὶς ἀκόμη νὰ τὰς φθάσῃ μὲ τὰ κουπιά.

Ὅσον κατέβαινεν ὁ ἥλιος πρὸς τὴν δύσιν, βαθμῶδ' ἐκόπαζεν ὁ ἄνεμος.

Τὰ σύννεφα τῆς δύσεως, πυκνὰ καὶ πελιδνόχρωμα, ἐστέκοντο ἀκίνητα. Ἄν ἐπιανεν ἄνεμος ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, θὰ ἤρχετο μὲ καταιγίδι, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐβαστοῦσε πολλὴν ὥρην. Εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος εἶχαν σωρευθῇ πυκνοὶ ἀτμοὶ ὥς τὸ ζενίθ, καὶ ἡ νύκτα ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο θοισκότερη.

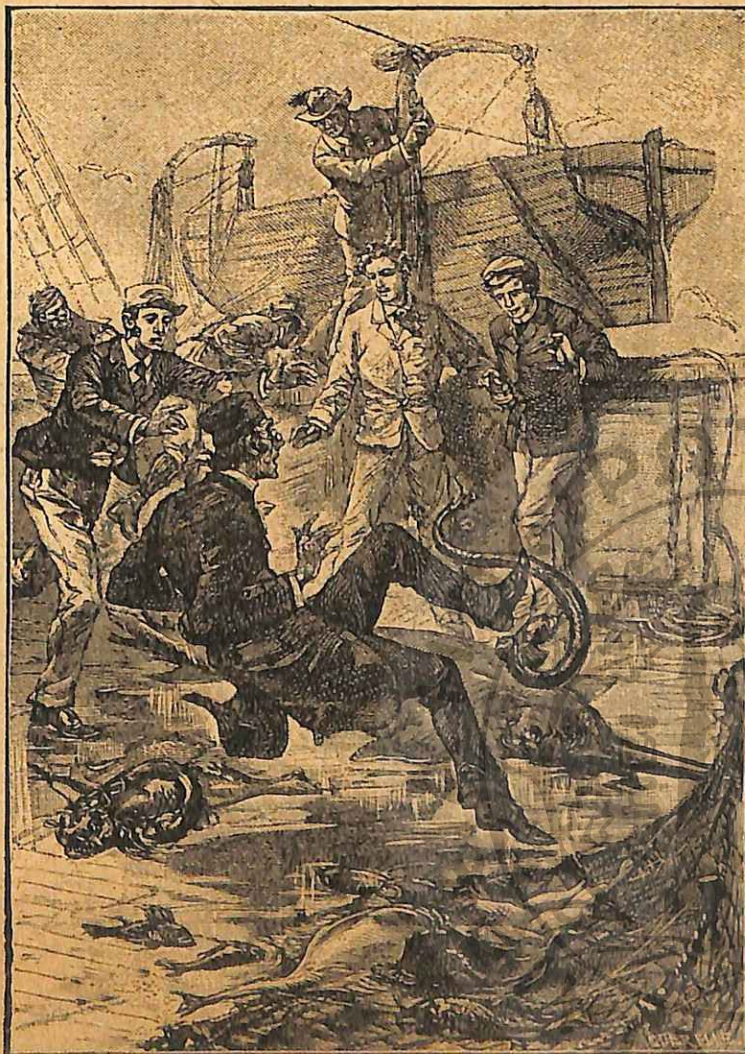
Ὑπῆρχε μάλιστα φόβος μήπως ὁ οὐρανὸς φωταγωγηθῇ μὲ ἀστραπὰς καὶ ἀντηχήσῃ ἀπὸ βροντὰς καὶ κεραυνούς. Ἡ ζέστη ἦτο πολὺ δυνατὴ, ἡ ἀτμοσφαῖρα βρεῖα καὶ γεμάτη ἀπὸ ἡλεκτρισμών.

Τὴν ὥραν που ἦταν στὸ νερὸ αἱ σურτές, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἤναγκάσθη νὰ καθιρέσῃ μίαν λέμβον, διότι μερικὰ ἀπὸ τὰ ψάρια που ἐπιασαν ἦσαν τόσο μεγάλα, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τ' ἀνεβάτουν ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ πλοῖον.

Ἐπειδὴ ἔμεινεν ἡσυχὴ ἡ θάλασσα, δὲν ἀνεκρμάσθη ἡ λέμβος ἐκεῖνη εἰς τὰ καπόνια τῆς. Ἴσως εἶχε κάποιον λόγον ὁ Χάρρης Μάρκελ, διὰ νὰ τὴν ρυμουλκῇ εἰς τὴν πρύμνην...

Ὁ «Γοργὸς» ἔφερεν ὅλην τὴν ἱστοφορίαν του, διὰ νὰ ὠρελθῇ καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας ριπὰς τοῦ ἀνέμου. Δι' αὐτὸ ὁ Οὐίλ Μίτζ ἐσκέφθη ἔτι θὰ ἔπαιρνε τὴν βόλταν πρὸς τὰ βορειανατολικά μίλις ἐδυνάμονεν ὁ ἄνεμος. Εἰς μάτην ὅμως εἶχεν ἀναμείνῃ ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ δοθῇ τὸ παράγγελμα τῆς ἀναστροφῆς, καὶ δὲν κατάρθονε γὰρ ἐννοήσῃ τί σκοποὺς εἶνεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

Ὁ ἥλιος ἐξηφανίσθη ὀπίσθεν τῶν μεγάλων νεφῶν, τῶν ὁποίων τὸ παχὺ στρώμα ἐκρυψε τὰς τελευταίας του ἀ-

Ἡλεκτρικὴ ἐκκένωσις τὸν ἔσταιλε νὰ κυλισθῇ... (Σελ. 318, στήλ. α')

κτῆνας. Ἡ νύκτα ἤρχετο ταχύτατα, διότι τὸ λυκόφως δὲν διαρκεῖ πολὺ εἰς τὰ πλάτη τῶν Τροπικῶν.

Ἐσκόπευεν ἀρὰ γὰρ ὁ κυβερνήτης ν' ἀφίση ὅλα τὰ παντὶ ἐπάνω ἕως τὸ πρωῒ;... Ὁ Οὐίλ Μίτζ δὲν τοῦ εἰς πλοῖον. Εὐκόλως ἦτο νὰ ἐκτραγῇ θύελλα, καὶ γνωρίζομεν μὲ πόσῃ σφοδρότητι καὶ ὁρμῇ ἐνσκήπτου. αἱ θύελλαι εἰς ἐκτὶς τὰ μέρη. Ὅταν τὸ πλοῖον ἀρμυζῇ πλησίον, δὲν προφάνει νὰ μολῶρη σκότος, νὸς σιγή καὶ τὰ παντὶ ἔνδοξοι σιγῶν εἰσπορεύονται νὰ πᾶσι μὲ τὴν μπάττα, καὶ διὰ νὰ σηκωθῇ, ἀναγκάζεται νὰ κόψῃ τοὺς ἰστούς του.

Προτιμοῦν λοιπὸν οἱ φρόνιμοι ναυτικοὶ νὰ μείνουν τὴν νύκτα μὴν μετὰ τὰς γάμπας, τὸν τρίγων, τὴν μπούμαν καὶ τοὺς φλόκους.

Κατὰ τὸς εἰς, ἀφοῦ ἂν εἴδη εἰς τὸ κάτ-στρο, ὅπου ἦσαν τότε συνηθισμένοι: ὁ κ. Πάτερων καὶ οἱ νεαροὶ τοῦ συντροφί, ὁ Χάρρης Μάρκελ διέταξε νὰ μαζευθῇ ἡ σκηνή, ὅπως ἐφρόντιζε νὰ γίνεσθαι νάθε βράδυ. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐκύτταξε τὸν χειρὸν, ἔδωκε τὸ πρόβλεψμα, ὅπως εἰς τὸ πλοῖον ναυτικόν:

— Ἐπὶ σπαστολὴν καὶ πύξιν σιπά-ρων καὶ φωτῶν!

Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ἔστειλεν ἀμέσως τοὺς ναύτας τοῦ νὰ μαζεύσουν καὶ νὰ δέξουν τοὺς κούντρος καὶ τοὺς παπαφίγκους.

Περὶ τὴν νὰ εἴπωμεν ὅτι, κατὰ τὴν συνήθειάν των, ὁ Τωνῆς Ρενὼ καὶ ὁ Μάγνος ἄνδρες ἀνέβησαν εἰς τὰ ἐξάρ-τια τοῦ μεγάλου ἰστού μὲ τὴν ἐλαφρό-τητα καὶ γοργότητα ἐκείνην, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν Μέντορ νὰ θυμῶν μὲν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνησυχῇ, καὶ συγχρόνως... νὰ λυπῶται διότι δὲν ἤμπορούσε νὰ τοὺς μιμηθῇ.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ Οὐίλ Μίτζ τοὺς ἠκολούθησε, μὲ εὐκίνησιν ὅχι μικρο-τέραν ἀπὸ τὴν ἰδιάν των. Ἐφθασαν μαζὶ καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ δίζυγον, καὶ ἐπίασαν νὰ μαζεύσουν τὸν μεγάλον παπαφίγκον.

Βασίχηθη καλὰ, μικροὶ μου κύριοι, εἶπεν ὁ Μίτζ. Αὐτὴ ἡ προφύ-λαξις πάντα χρειάζεται, καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν σαλ ὅλ' τὸ καράβι...

— Καλὰ κρατοῦμεθα, ἀπήντησεν ὁ Τωνῆς Ρενὼ. Ἄν ἐπέρταμε στὴ θά-λασσα, ὁ κ. Πάτερων θὰ πέθαινε ἀπ' τὸν καυμὸν του!

Οἱ ναῦται ἔγαμαν καὶ αὐτοὶ τὸ μέ-ρος των, καὶ τὸ πλοῖον ἔμεινεν μόνον με-τὰ δύο γάμπας, τὸν τρίγων, τὴν μπούμαν καὶ τὴν τουρκετιάν. Αἱ τε-λευταῖαι ριπαὶ τοῦ ἀνέμου μάλιστα καὶ μετὰ βίας ἐφούσκοναν τὰ ὀλίγα αὐτὰ παντὶ.

Ὁ «Γοργὸς» ἐλαφρῶς βοηθούμενος καὶ ἀπὸ τὸ ρεύμα, τὸ ὅλον διηρμήνευτο πρὸς ἀνατολὰς, ἐλάχιστον δρόμον θὰ ἔλα-

μνε μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ὅταν ὁ Οὐίλ Μίτζ κατέβη, ἐπῆγε καὶ ἐκύτταξε τὴν πυξίδα, τὴν ὅποιαν ἐ-φώτιζε τὸ φαναράκι τῆς πυξιδόθκης. Ἀπὸ τὸ πρωῒ ὁ «Γοργὸς» εἶχε διανύσει πενήντα περίπου μίλια πρὸς τὰ νοτιο-νατολικά, καὶ ἔπρεπε ἐπὶ τέλους ὁ κυ-βερνήτης νὰ πᾶσιν τὴν βόλταν καὶ νὰ πλεύσῃ πρὸς τὰ βορειοανατολικά τὴν νύ-κτα. Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἐπιβάτης τοῦ ἐφάνετο ἀπορῶν διό-τι τὸν ἔδωκε νὰ μὴν ἀλλάξῃ πορείαν. Ἀλλὰ ὁ Οὐίλ Μίτζ, αὐστηρὸς τηρητὴς τῆς πειθοχρείας, δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ κἀμῃ τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν εἰς τὸ ζήτημα ἐκεῖνο. Ἀφοῦ ἐκύτταξε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν πυξίδα, τὴν σιγῇ καὶ τὸν Κόρτης ἐκρατοῦσε τὸ τιμόνι, ἐσκόπευε τὰ μάτια του καὶ ἐκύ-ταξε τὴν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ ἔπειτα ἐπῆγε: «ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὴν ἰστοπέδην» τοῦ μεγάλου ἰστού.

Τότε ὁ Κόρτης, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ τὸν ἀκούσουν, ἐπλησίασε τὸν Χάρρη Μάρκελ, καὶ τὴν εἶπε:

— Δὲν τοῦ φρίκει καλὸς, τοῦ Μίτζ, ὁ δρόμος πῦν τρεβοῦμε!... Λοιπὸν θὰ τὸν βάλωμε ἀπόψε στὸν ἴσιον δρόμο, καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ τίποτε δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ νὰ πᾶν κολυμπῶν-τας στὴ Λίβερπουλ, ἂν τὰ σκυλόψαχα τοὺς ἀγίσουν χεῖρα καὶ πόδι!

Φαίνεται ὅτι ἐνόμισεν πολὺ ἀστεία τὰ λόγια τοῦ ὁ ἄλλος αὐτός, διότι ἄρχισε τὰ χί-χιν-χ. τὰ ὅποια διέκοψεν ὁ Χάρ-ρης Μάρκελ μ' ἓνα του βλέμμα.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπλησίασε καὶ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

— Νὰ κρατήσωμε ρυμούλιο τὴ με-γάλη βάρκα στὴν πρύμνη Χάρρη;...

— Μάλιστα, Τζὼν, μπορεῖ νὰ μας χρειασθῇ...

— Ἄν λάβωμε ἀνάγκη ν' ἀποτε-λειώσωμε τὴ δουλειά καὶ ἀπὲξ ἀπ' τὸ καράβι!

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τὸ δεῖπνον παρε-τέθη εἰς τὰς εἰς καὶ 30'. Εἰς τὸ τραπέζι: παρουσιάσθησαν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ψά-ρια, τὰ ὅποια εἶχαν ἀλιευσθῇ ἐντὸς τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ὅποια ὁ Ρανουῆς Κώφ εἶχε μαγειρεύσῃ μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Ὁ κ. Πάτερων ἐδῆλωσεν ὅτι ποτὲ τοῦ δὲν εἶχε φάγῃ καλλιτέρα, ἰδίως τὰ γουράκια, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ μικροὶ τοῦ ψαράδου θὰ ἐπίασαν καὶ ἄλλα ἀπὸ τὰ ἴδια, πρὶν τελειωθῇ τὸ ταξίδι.

Μετὰ τὸ φαγητόν, ὅλοι ἀνέβησαν εἰς τὸ κάσσο, ὅπου ἐλογύριζαν νὰ περ-μείνουν νὰ καλονυχτώσῃ, διὰ νὰ κατε-βούν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των.

Δὲν εἶχαν ἀκόμη σκοτεινιάσῃ ἐντελῶς. Καὶ, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ἀνέβαι-ναν, ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐνόμισεν ὅτι διέκρι-

νεν ἓνα πανὶ πρὸς ἀνατολὰς. Σχεδὸν ἀμέσως, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ Οὐίλ Μίτζ:

— Πλοῖον ἐμπρὸς ἀριστερά!

Ἐνα μεγάλο πλοῖον, μὲ τὰς γάμπας καὶ τὰ μεγάλα του παντὶ ἀνοικτά, ἐφά-νη εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων μιλίων. Εὐ-ρίσκεν, ὡς φαίνεται ἐκεῖ, περισσότερον ἀνεμον, καὶ ἔπλεε, πρὶν τὸ δ-ε-ύ-τ-ε-ρ-α, νὰ διςταυρώσῃ τὴν πορείαν τοῦ «Γορ-γού».

Ὁ Λουδοβίκος Κλωιδὼν καὶ ὁ Ρο-γῆρος Χινσδαίλ ἐπῆγαν νὰ πάρουν τὰ τηλεσκόπια των, καὶ ἐκύτταξαν τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐπλησίαζε, μὲ πρῶ-ραν πρὸς τὰ βορειοδυτικά.

— Ἀνὶθ μὰ το γὰρ καράβι! ἐπιθύρι-σεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ πρὸς τὸν Χάρ-ρη Μάρκελ. Σὲ μὲν ὅρα θὰ πᾶσιν δι-πλά μας!...

Καὶ εἶχε δίκαιον νὸ βλασφημῇ. Διό-τι, ἂν ἐκίπαζεν ὁ ἀνεμος, τὰ δύο πλοῖα θὰ ἔμειναν μπουρνατωμένα δὴν τὴν νύκτα, ἴσως εἰς ἀπόστασιν ἐ-νὸς τετάρτου μόνον τοῦ μιλίου τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ τότε, πῶς ἦτον δυ-νατὸν νὰ ἐκτελεστοῦν τὰ σχέδια τῶν κακούργων;...

— Νὰ πάρ' ἡ κατὰρα! ἔλεγε καὶ ἐ-πανελάμβανεν ὁ Τζὼν Κάρπεντερ ποτὲ δὲν θὰ μπορέσωμε λοιπὸν νὰ ξεφορτω-θοῦμε αὐτὰ τὰ μαθητοῖδαι;... Μὴν τύ-χη τώρα καὶ θὰ καθύσσωμε νὰ περιμῶ-με ὡς αὔριο τὸ βράδυ;...

Τὸ πλησίαζον πλοῖον ἦτο μεγάλο, τρίτιον, τὸ ὅποιον ἔπλεε ἢ πρὸς καμ-μὴν νῆσον τῶν Ἀντιλλῶν ἢ πρὸς κανέ-να λιμένα τοῦ Μεξικοῦ.

Ἡ σημαία ἐκίματιζεν εἰς τὸ κέρα-ς τοῦ ἐπιδρόμου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀρματω-σίαν του καὶ τὸ σκαρί του ἐφάνετο ἀμε-ρικανικόν.

— Δὲν φαίνεται πολὺ φορτωμένο... παρετήρησεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ, καὶ βάζω στοίχημα πῶς ταξεί-δευσεν μόνον μὲ τὴν σκῆψαν.

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, τὸ πλοῖον δὲν ἀπέειχε παρὰ δύο μόνον μί-λια ἀπὸ τὸν «Γοργόν». Τὸ ἔδωκεν ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ἐσκέπτετο ὅτι, ἂν τὸ ρεῖμα τὸ παρέσυρεν εἰς ἀπόστασιν πέντε ἢ ἑξ μιλίων ἀπὸ τὸ ἰδικόν του πλοῖον, κατὰ τὴν μίαν ἕως τὰς τέσσαρας τῆς αὐγῆς, καὶ ἂν ὑπετίθετο ὅτι ἐγίνετο συμπλοκή, αἱ κρα-γαὶ τῶν σφαζομένων δὲν θὰ ἔθνησαν τὸσον μακράν...

Ἐπείρασεν ἀκόμη μισὴ ὥρα. Εἶχε νυ-κτώσῃ ἐντελῶς, καὶ οὔτε πνοὴ δὲν ἐφου-σούσε. Τὰ δύο πλοῖα εἶχαν σταθῇ ἀκί-νητα εἰς ἀπόστασιν μικροτέραν ἀπὸ μι-σὸ μίλι μετὰξὺ των.

Κατὰ τὰς ἐννέα. ὁ κ. Πάτερων, μὲ φωνήν, τὴν ὅποιαν ἐμπέδευε καὶ ὁ-λας ἡ νύκτα, εἶπε:

— Αἱ, φίλοι μου! δὲν εἶνε, νομίζω, καίριος νὰ πᾶμε στὰς καμπίνες μας;

— Δὲν εἶνε δὲ ἀργά... κύριε Πά-τερων, ἀπήντησεν ὁ Ρογῆρος Χινσδαίλ.

— Καί, νὰ κοιμηθῇ κανεὶς ἀπὸ τὰς ἐννέα τὸ βράδυ ἕως τὰς ἑπτὰ τὸ πρωῒ, εἶνε παραπολύ, κύριε Πάτερων, ἐ-πρόσθεσεν ὁ Ἀξελ Βίκμπορν.

— Καὶ ὁ ἀγύριστες στὴν Εὐρώπῃ πα-χὺς σὰν ἡγούμενος, κύριε Πάτερων, διεκνήρυξεν ὁ Τωνῆς Ρενὼ, ἀνεδοκατε-βάζων κυκλοτερῶς τὰ χεῖρα του ἐμπρὸς εἰς τὴν γαστέρα του.

— Ὅχι δά, ὅχι δά! Μὴν ἀνησυχῇτε καθόλου, ἀπήντησεν ὁ Μέντορ. Γνωρί-ζω πῶς νὰ μείνω ἐντὸς τοῦ πρέποντος ὅριου μετὰξὺ τῆς ἰσχύοντος καὶ τῆς πολυσταρκίας...

Καὶ ἐπειδὴ πραγματικῶς ἐνύσταζε πολὺ, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Μείνετε σῆς, ἂν θέλετε ν' ἀνα-πνεύσετε τὴν ἐσπερίαν αὐραν... Ἐγὼ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ.

Μετ' ὀλίγον εὐρίσκετο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν κουκέτταν του. Εἶχεν ἀφί-ση ἀνοικτὸν τὸν φεγγίτην, διὰ ν' ἀνα-πνέῃ καὶ αὐτὸς τὴν δροσερὰν αὐραν, καὶ γρήγορα ἀπεκοιμήθη μὲ τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου, ἀφοῦ ἐφίθουσε, διὰ νὰ μὴ τὰς λησμονήσῃ, τὰς ἐξῆς: ἀρχαῖες ἐλ-ληνικὰς λέξεις: — Νῦν ἄδω σε... Μούση... κακὲ Κάρ... ἡδία...

Οἱ ἀριστεῖς ἔμειναν μίαν ὥραν ἀκό-μη εἰς τὸ υπαίθριον, συνομιλοῦντες διὰ τὰ διάφορα ἐπεισόδια τοῦ ταξιδίου των, καὶ προσεφλοῦντες τὴν χαρὰν τὴν ὁ-ποίαν θὰ ἠσθάνοντο ὅταν, ἐπανερχόμε-νοι εἰς τοὺς κόλπους τῶν οἰκογενειῶν των, θὰ διηγούντο τί εἶχαν κάμῃ καὶ τί εἶχαν ἰδῇ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς ἀνα-χωρήσεώς των...

Τὸ ἀγνωστον πλοῖον εἶχεν ὑψώσῃ καὶ αὐτὸ, ὅπως ὁ «Γοργὸς», τὸν λευκὸν φανὸν τοῦ προβόλου. Τὸ μέτρον τοῦτο ἐπιβάλλεται, ὅταν εἶνε σκοτεινὴ ἡ νύ-κτα καὶ δὲν πνέῃ ἀνεμος, διότι τὰ ρεύ-ματα καὶ τὰ ἀντιρρεύματα δύναται νὰ προκαλέσουν συγκρούσεις. Ἐφάνετο λοιπὸν ἀπὸ τὸ κάσσο ὁ φανὸς τοῦ πλοῖ-ου ἐκείνου, τὸ ὅποιον, χωρὶς ν' ἀλλά-ξῃ θέσιν, ἐταλαντεύετο ἐπάνω εἰς τὰ κύματα τῆς φουσκοχλασσίας.

Τέλος, κατὰ τὰς δέκα, ὅλοι οἱ ἐπι-βάται εἶχαν κοιμηθῇ, ἐκτὸς τοῦ Οὐίλ Μίτζ, ὅστις ἔκαμνε τὴν περιπατὸν του ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα.

Ἀπειροὶ σκέψεις ἤρχοντο εἰς τὸ πνεῦ-μα τοῦ νεαροῦ ναυτικοῦ. Ἐσυλλογίζετο τὴν Βαρβάδα, ὅπου θὰ ἐπερνοῦσαν τέσ-σερα χρόνια χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ... τὴν μητέρα του, ποῦ θὰ ἔκαμνε τὸσον και-ρὸν νὰ ἰδῇ... τὰ μέλλοντα ταξείδια τοῦ μετὰ τὴν «Ἐλίζαν Οὐάρδεν» εἰς ἄ-γνωστα πελάγη...

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Κιτρινὸ Ντόμιν. Καὶ αὐτὸ μόνον τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην κατάρθωσε νὰ δια-κρίνῃ μέσα εἰς τὸ παραυθὶ μου, μολο-νὸτι ὁμολογῇ ὅτι δὲν ἐσκάλλισε. Νομί-ζω ὅμως, ὅτι ἡ ἰσχυρογνωμοσύνη εἶνε κινήσις καὶ βλαβερὰ εἰς κάθε ἡλικίαν, καὶ διὰ νὰ τὸ ἀποδείξῃ, μοῦ διηγείται ἄλλα τρία παραμυθία, σύντομα καὶ νόστιμα, ἐκ τῶν ὁποίων ἀντιγράφω ἐδῶ τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν μέσσην παι-δικὴν ἡλικίαν:

«— Μαμά, θέλω νὰ μου κάμῃς δύο φορέματα.

«— Ἐνα σοῦ ἀρκεῖ.

«— Ὅχι, δὲν μ' ἀρκεῖ.

«— Ἄ, ἔτσι; Πολὺ καλὰ. Εἶνε λαμπρά αὐτὰ που ἔχεις καὶ δὲν θὰ σου κίμω... κανένα.

«Πόσες φορὲς δὲν τα παθαίνει, καὶ πόσες θὰ τα ξανακάμῃ τὰ ἴδια! Καί-μένη μικρομεγάλη!»

Ἡ Αἰγύλη ἐν Ζόφω γράφει: «Ἀπὸ τὸ παραμῦθι δὲν εὐρίσκει ἐπιμύθιον. Ἀ-πὸ τὴν περὶ αὐτοῦ ὅμως σκηνὴν ἀνακα-λύπτω, ὅτι ἡ Μπεμπέκα τοῦ κ. Φιδω-νος, ἥτις ἄλλως φαίνεται εὐφροσύνη καὶ νοστιμωτάτη, ἔχει θέλω καὶ τὸ κακὸν εἶνε ποῦ τῆς περὶ, πρᾶγμα τὸ ὅποτον δὲν παραδέχομαι... Ἄν μὲ τὴν μι-κροῦσαν μεγαλώσῃ καὶ τὸ θέλω, καὶ ἀντὶ καταστροφῆς παραμυθιοῦ ἐπιφέρῃ τὴν καταστροφὴν ἄλλου, ἀναγκαίου, σοβαροῦ, τότε;...»

Συνεχίζω ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἀδεύρας Ψυχῆς, ἡ ὁποία ἔχει τὴν ἰδιάν ἀκριβῶς γνώμην: «Τὸ ἐπιμύθιον εἶνε ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῶμεν εἰς τὰς ὀρέξεις τῶν μπεμπέκων. Τὸ κακὸν τότε γίνεται διπλοῦν διότι καὶ ἡμεῖς ἀναγκάζομεθα νὰ καταστρέψωμεν τὰ παραμύθια, — καὶ ἄλλα πράγματα με-γαλητέρως ἀξίως, — καὶ συγχρόνως ὑ-ποδοιοῦμεν τοὺς μικροανθρώπους αὐ-τοὺς νὰ γίνωνται ἀπαίτητοί, ἐπίμονοι κτλ.»

Τὰ ἐπιμύθια αὐτὰ εἶνε ἀληθῆ, ἀλλ'

ὅχι καὶ τὰ ἀληθῆ. Τὸ ἀληθὲς ἐπιμύ-θιον, τὸ ἓνα καὶ τὸ μόνον, ἡ Συντε-φώδης. Ἡμέρα τὸ βλεῖται περισσῶς: «Μοῦ φαίνεται — γράφει, — ὅτι ἡ μπεμπέκα χριστάνει τὸν κόσμον, τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι θεί-ωρουν ὡς ὁρθὰς μόνον τὰς ἰδικὰς των ἰδέας, τὰς παλαιὰς, καὶ δὲν εἰσποροῦν νὰ ἐννοήσουν ἰδέας ὑψηλοτέρας τῶν ἰ-δικῶν των καὶ νέας.» Καὶ ἀφοῦ ἐξη-γήσῃ τὴν σκέψιν τῆς, ἔρχεται εἰς τὸ συμπέρασμα: «Διὰ τοῦτο, οἱ μὲν πρέ-πει νὰ ἐξιστάσιν τὰς νέας ἰδέας καὶ ἂν τὰς εὐρίσκουν ὁρθὰς νὰ τὰς παραδέχων-τρι, οἱ δὲ ἔχοντες νέας ἰδέας, νὰ μὴ τὰς ἀλλάζουν ἐνεκα τῶν κοινωνικῶν προλήψεων.»

Ὡραία ἐσκέφθη ἡ Συντεφώδης Ἡ-μέρα. Καὶ ὅμως τὸ ἐπιμύθιον μου δὲν εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς. Ἀλλὰ μετὰξὺ τῶν προηγουμένων καὶ τούτου ἐδῶ, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς διαφορὰ: Οἱ ἄλλοι δὲν το ἔφθα-σαν. Ἡ Συντεφώδης Ἡμέρα τὸ ἐφθα-σεν, ἀλλὰ δὲν ἐστάθη ἐκεῖ ἐπρωχῶ-ρησε πάλιν καὶ ἀπεκαυχρήθη.

Ἡ Ζαππὶς ὅμως, μὲ ὅλους τοὺς δι-σταγμούς τῆς, ἐστάθη καλὰ:

«Νομίζω — γράφει, — δὲν ξεύρω καὶ καλὰ — καλὰ, μοῦ φαίνεται τέλος-πάτων, ὅτι ὑπὸ τὴν Μπεμπέκαν κρύ-πτεται τὸ νοῦμον καὶ πρόθυμον κοι-νόν, καὶ ὅτι τὸ εὐμορφο παραμυθίον δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ τὸ Μυστικὸ τῆς Κορτέσσας Βαλέραινας.»

Ἡ δὲ Αἰθερία Ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐστά-θη ἐπίσης καλὰ, τὸ ἐξηγεῖ ὡς ἐξῆς: «Ὅπως ἡ Μπεμπέκα δὲν εἶχε τὴν ἀ-παιτουμένην κρίσιν νὰ σκεφθῇ, ὅτι με-ρικὰ τῶν πραγμάτων, τὰ ὅποια ἐξήτει, ἀντέβαινον εἰς τοὺς κανόνας τῆς ἀνα-λογίας καὶ τοῦ συνειρμοῦ, οὕτω καὶ τὸ κοινὸν δὲν ἠδύνατο νὰ κρίνῃ τὸ Μυστι-κόν, καὶ ἔκαμνε τὰς παρατηρήσεις του.»

Τελοςπάντων! Ἰδοὺ τὸ ἀληθινὸν ἐ-πιμύθιον.

Ἀλλὰ ὅα μου εἰπῆτε: Καὶ ὅσοι δὲν ἤξευραν τίποτε διὰ τὸ Μυστικόν; Ὁ-σοι δὲν ἤκουσαν ὅτι ἐπεκρίθη πολυτρό-πως ὑπὸ τοῦ κοινού, ὅτι ἄλλοι τὸ ἤθε-λον μονόπρακτον καὶ ἄλλοι δίπρακτον, ὅτι ἄλλοι εἶχαν τὴν ἀπαίτησιν νὰ σκο-τωθῇ εἰς τὸ τέλος ἡ Βαλέραινα, νὰ μὴ διορισθῇ ἀστυνόμος ὁ κόντε-Βαλέρης, κτλ. κτλ., — αὐτοὶ λοιπὸν δὲν θὰ ἤ-σων εἰς θέσιν νὰ βγάλουν σωστὸν ἐπιμύ-θιον ἀπὸ τὸ παραμῦθι;

Ὅχι. Δὲν εἶνε διόλου ἀνάγκη νὰ γνωρίσῃ κανεὶς τὰς ἰδιαιτέρας περιστά-σεις ἢ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ γράφοντος, διὰ νὰ ἐννοῇ τὸ γράφομενον! Εἰμπορεῖ ἐγὼ π. χ. νὰ εἶχῃ κατὰ νοῦν τὸ «Μυ-στικόν» μου ὅταν ἔγραφα τὸ «παραμῦθι τῆς Μπεμπέκας» ἀλλ' αὐτὸ δὲν ση-μαίνει ὅτι, διὰ νὰ βγάλῃ ἐπιμύθιον, ἔπρεπε ἐπίσης νὰ το εἰξέυρῃ καὶ νὰ το

ένθυμθῃ ὁ ἀναγνώστης. Διὰ τοῦτο τὸ ἐπιμύθιον ἔπρεπε νὰ διατυπωθῇ κάπως γενικώτερον, ἀπροσωπώτερον, ἀπὸ τὰ δύο προηγούμενα. Καὶ διὰ τοῦτο περισσότερον ἀπ' ὅλους ἐπέτυχεν ὁ *Βαρδαλαμπόπουλος*, ὁ ὁποῖος γράφει ἀπλῶς:

« Ἡ Μπέμπεκα εἶνε τὸ κοινόν.
« Τὸ παραμῦθι εἶνε τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως.

« Καὶ ὁ συγγραφεὺς ὁ κ. Φαίδων.
« Ὁ συγγραφεὺς δὲν πρέπει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰς ἐπικρίσεις τοῦ κοινού, καὶ νὰ παραμορφώῃ τὸ ἔργον του. »

Δόξα σοι ὁ Θεὸς!
Πρῶτον βραβεῖον λοιπόν, — ἀλλὰ χωρὶς ἀξιώσεις, — ἀπονέμω εἰς τὸν *Βαρδαλαμπόπουλον*, δύο δευτέρα βραβεῖα εἰς τὴν *Ζαππίδα* καὶ τὴν *Αἰθερίαν Ψυχὴν*, τρίτον βραβεῖον εἰς τὴν *Συντροφὴν Ἡμέραν*, ἔπαινον εἰς τοὺς λοιποὺς ὅκτω, καὶ θερμότητας εὐχαριστίας εἰς ὅλους ἐν γένει, διὰ τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποίαν μὲ ἐπροξένησαν μετὰ τὰ γρόμμάτα των.

Θέλετε τώρα καὶ τὸ ἐπιμύθιον τοῦ ἐπιμυθίου; Ἰδοὺ: Ἀπὸ τοὺς δώδεκα, τὸ ἦσαν τέσσαρες. Αὐτὸ, ὡς μυθοποιόν, μετὰ ἱκανοποιεῖ τελείως. Διότι σημαίνει, ὅτι ἂν δὲν τὸ ἦσαν καὶ οἱ ἄλλοι, δὲν παταῖν ἐγὼ ἄλλ' ἐκείνοι.

Σὰς ἀσπάλομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Αὐτὴν τὴν σιγὴν ἔλαβον καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ *Ζαχαρία Καβιδουλίτου*. Φρονεῖ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀπατητικοί, καὶ οἱ κατὰ τὰς περιστάσεις οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ υποχωροῦν εἰς τὰς ἀπατήσεις τῶν μικρῶν. *Ἐπαινον* λοιπόν καὶ αὐτός!

Φ.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ (Μῦθος)

Ἐνα τρυφερό βλασταράκι, διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς, ἐπῆγε καὶ ἐφύτρωσε κοντὰ στὸν κορμὸν μιᾶς μεγάλης καὶ δυνατῆς λεύκας. Ἐκεῖ, ἦτο ἀσφαλισμένον ἀπὸ κάθε κινδύνου.

Μίαν ἡμέραν ὅμως, ἄρχισε νὰ φυσᾷ τρομερὸς ἄνεμος, καὶ ἡ λεύκα μ' ὅλους τοὺς ἄγῳνας περὶ ἑκάστη ν' ἀντισταθῇ, ἐνίκηθη καὶ ἐσωριάσθη κάτω. Καὶ καθὼς ἔπεσε, ὅχι μόνον ἔκαμε λυῶμα τὸ τρυφερό βλασταράκι μετὰ τὸ βάρος της, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξερρίξωσεν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ρίζαν του, ἐκεῖ που ἦτο φυτωμένο.

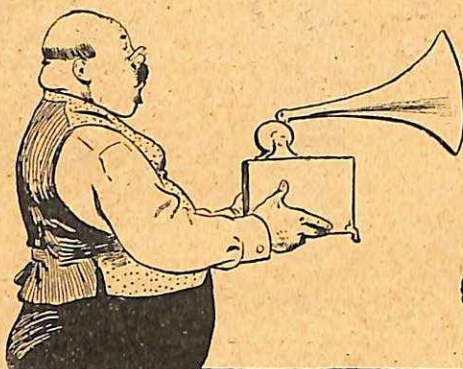
— Ἀλλοίμονό μου! εἶπε τὸ βλασταράκι, ἐνῷ ἐξεψυχούσε: τί ἀνόητα ποῦ ἔκαμα νὰ μὴν κυττάξω τί ἤμπορούσα νὰ κάμω μετὰ τὰς ἰδικὰς μου δυνάμεις, ἀλλὰ ἐπῆγα νὰ ἐξαρτηθῶ ἐντελῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ ἄλλου!

Ο ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ κ. Λουκάς κυττάζει τὸ ὥρολόγι του μετὰ πολὺ σοβαρὸν τρόπον. Δὲν εἶνε

« Ἄς κάμωμεν τὸ πείραμα. »

καθόλου σωστό, αὐτός, ὁ μηχανικὸς τῆς Κυβερνήσεως, νὰ χάσῃ τὸ τραῖνο. Καὶ εἶνε μάλιστα ἔκτακτον τὸ τραῖνο.

— Ἡ ὥρα εἶνε δύο πρὸς τέταρτον, λέγει. Ἔως τὰς δύο καὶ εἴκοσι, ἔχω ἀκόμα καιρὸν τριανταπέντε λεπτά.

Ἡ κυρία Λουκά ὕψονει τὰ μάτια της καὶ εὐχαριστεῖ τὸν οὐρανόν, ποῦ ἔχει ἀκόμα τόσα λεπτά καιρὸν ὁ σύζυγός της. Ὑστερὰ, ἀναστενάζει βαθύ, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν της.

— Ἀχ! ἄχ! καὶ τί θὰ γίνω τώρα ἐγὼ μετὰ τὸν Περικλῆ, ὅσον καιρὸ θὰ λείψῃς ἐσύ; Ἀμα φεύγεις, αὐτὸ τὸ παιδί γίνεται ἀνυπόφορο. Ἐσὺ μόνος εἶ ὅλον τὸν κόσμον μπορεῖς καὶ το κάμνεις νὰ ὑπακούῃ.

Ὁ κύριος Λουκάς καμαρώνει καὶ φουσκώνει ἀπὸ ὑπερηφάνειαν. Ἐνας λόγος, ἓνα λογάκι νὰ βγῇ μονάχα ἀπὸ τὸ μεγάλο στόμα του καὶ ἀπὸ τὸ ἀρειμάνιον μουστάκι του, καὶ ἀμέσως ὁ σκανδαλιάρης κύριος Περικλῆς ζαρώνει, σὰν βρεγμένο κοτέπουλο, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸν δρόμον τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς εὐταξίας.

Ἡ κυρία Λουκά κλαίει καὶ ὀδύρεται:

— Ἀχ! τὸ κακόπαιδο!... Ὁ ἄρχισιν πάλιν νὰ με περιπαίξῃ, δὲν θὰ θέλῃ πιά νὰ μελετᾷ καὶ νὰ κάμῃ τὰ γραπτά του, ὅθι τὸ φωνάζω καὶ θὰ φεύγῃ, οὔτε νὰ πλυθῇ θὰ θέλῃ πιά, οὔτε νὰ ἴντυθῇ, οὔτε νὰ γδυθῇ, οὔτε νὰ ξυπνήσῃ, οὔτε νὰ κοιμηθῇ!... Ἀχ! τί μαρτύριο, Θεέ μου! τί μαρτύριο!

Αὐτὴ ἡ ἀπελπίσις συγκινεῖ πολὺ τὸν κύριον Λουκά, καὶ τὸν κάμνει νὰ γυρῇ μετὰ τί μέσον νὰ τὴν καταπραύνη. Τί νὰ εὕρῃ, καὶ τί νὰ μηχανευθῇ! Ψάχνει, ψάχνει, ξύνει τὴν παλάκρην του, καὶ ἐπὶ τελούσῃ εὐρίσκει...

Παίρνει τὴ γυναῖκά του ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ περναίνον εἰς τὸ γραφεῖόν του, —

εἰς τὸ μεγάλο γραφεῖόν του, ὅπου οἱ τοῖχοι εἶνε στολισμένοι μετὰ χάρτας καὶ σχέδια. Ἐκεῖ, ἀνοίγει ὁ κύριος Λουκάς ἓνα ντουλάπι καὶ βγάζει ἓνα περίεργον ἔργα-λεῖον, καὶ τι ποῦ μοιάζει μετὰ μιὰ μεγάλην τρουμπέττα κολλημένη ἐπάνω σ' ἓνα μεγάλο κουτί. Ἀρχίζει νὰ ἀναπύσῃ καὶ νὰ ἐξηγῇ ἐπιστήμονικῶς, δηλαδὴ μετὰ πολὺ σκοτεινὰ καὶ μπερδεμμένα λόγια, τί πρᾶγμα εἶνε αὐτό, — ἀλλὰ ἡ κυρία Λουκά δὲν καταλαβαίνει οὔτε γρῦ.

— Καὶ τώρα, ἄς κάμωμεν τὸ πείραμα! — λέγει εἰς τὸ τέλος ὁ κύριος Λουκάς.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Ἀχ! τί νὰ τὴν κάμω ἐγὼ αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἀπὸ μακριὰ, καὶ μετὰ τὸ ἄψυχο χαρτί τῶν ἐπιστολῶν! Ἀνέκραξεν ἡ Φρόσω. Ἐγὼ σὲ θέλω ἐδῶ... ἐδῶ κοντὰ μου. Σὰς θέλω ὅλους σας... θέλω νὰ εἶμαι πάντα μαζί σας, καὶ ὅχι μετὰ τὴ θείαν Βαρβάρα. Καὶ ἀλήθεια, — διεκόπη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα ἐπρόσθεσε μετὰ ὀρμὴν αἰφνιδίως ἐμπνεύσεως, — γιατί δὲν με παίρνετε καὶ ἐμένα στὴν Σῦρον;

— Καλὰ τὸ ἐσκέφθης! ἀπήντησα καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ πολυσκεφθῶ. Ἀμα ἔλθῃ ἡ μητέρα νὰ τῆς το ποῦμε... — Κ' εἶσι θὰ με φιλοξενήσετε ἐσεῖς στὸ δικό σας σπίτι, καὶ δὲν θὰ ἔχετε, ὑποθέτω, τόσην ἀκαταδεξιά, ὥπως τώρα...

— Δὲν σε ἐννοῶ, Φρόσω, τῆς εἶπα ἐγὼ. — Δὲν μ' ἐννοεῖς αἱ; ... Κάμνεις ὅτι δὲν με ἐννοεῖς... Ἐδιασθήκατε νὰ φύγετε τόσον γρήγορα ἀπὸ τὸν πύργον, διότι εἴσατε υπερήφανοι καὶ δὲν καταδέχεσθε νὰ μείνετε περισσότερο σὲ κτήμα ποῦ δὲν εἶνε δικό σας...

— Φυσικά, Φρόσω, τῆς ἀπήντησα καὶ ἐγὼ. Ἐπρεπε νὰ φύγωμεν ἀμέσως, ἀφοῦ μάλιστα ὁ ἰδιοκτήτης, ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, μᾶς ἐδίει μετὰ τὸν τρόπον του ὅτι αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάμωμεν...

— Ἀχ! Δέσποινα, μὴ μοῦ το ἐνθυμίζῃς! εἶπε μετὰ παρακλητικὸν τόνον ἡ Φρόσω. Ὁμολογῶ ὅτι πραγματικῶς ἐφέρθηκα σὰν Βλάχα χωριατοπούλα. Μοῦ εἶχε βαλμένες τέτοιες ιδέες στὸ μυαλό ἐκεῖνη ἡ θεία Βαρβάρα!... Με εἶχε κάμῃ νὰ πιστεύσω ὅτι πραγματικῶς μ' ἐμισούσατε... Τώρα ὅμως, — ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ μείνετε! νὰ μείνωμε πάντα μαζί!...

— Αἰωνίως τὸν ἴδιο σκοπὸ ἐπαναλαμβάνεις, καίμην Φρόσω. Γνωρίζεις ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται, δὲν γίνεται! Γὰρ νὰ φεύγῃ ἡ μητέρα, θὰ πῇ ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό, ὅτι πρέπει νὰ φύγωμεν.

— Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔχω ἓνα προαίσθημα ὅτι δὲν θὰ φύγετε, — ἐπέμεινεν ἐκείνη. Τὸ εἶδα καὶ στὸν ὕπνον μου, ὅτι ἤμαστέ μαζί ἐδῶ, καὶ μάλιστα πῶς ἤμαστέ μεγάλες πιά, μετὰ μακριὰ φουστάνια, καὶ ὅτι ἐσὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇς, καὶ ἦσαν ἀνθισμένες οἱ λεμονιές καὶ αἱ πορτοκαλιές, καὶ ἐγὼ σοῦ ἔκοβα λουλούδια νὰ σου κάμω τὸ στεφάνι...

— Καλέ, τί ἀστεῖα ὄνειρα ποῦ βλέπεις! τὴν διέκοψα ἐγὼ μετὰ τὰ γέλια μου. Τέλος πάντων, Φρόσω μου, εἶσαι ἓνα τρελλοκόριτσο...

— Ὅχι ὅμως κακὴ. — Ποιὸς εἶπε πῶς εἶσαι κακὴ;... Μόνον ποῦ καμμιὰ φορὰ θέλεις... ξύλο, ὥπως λέγει ὁ κύριος Ἀντωνίου, μετὰ τὲς τρέλλες ποῦ κάνεις καὶ ποῦ λέγεις.

Ἡ Φρόσω ἐγέλασε μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν της, ὅταν τῆς ἐνθύμισα τὸν κ. Ἀντωνίου.

— Τί καλὸς ποῦ εἶνε, εἶπε, αὐτὸς ὁ κύριος!... μόνον ποῦ κάνει λίγο τὸν ἄγριο... Νά! σὰν ἐμένα καὶ αὐτός! — ἐπρόσθεσε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ γελά.

Ἐγὼ τὴν ἐκύτταξα καὶ ἐπροσπαθοῦσα καὶ ἐγὼ νὰ γελάσω, ἀλλὰ καὶ μ' ἐπέεξε στὸ στήθος. Τὰ ἐπεισόδια τῶν τελευταίων ἡμερῶν, αὐτὴ ἡ αἰφνιδία μεταβολὴ τῆς ζωῆς μας, ὁ παράξενος τρόπος τῆς Φρόσως, καὶ ἡ συμπάθεια ἡ ὁποία εἶχε γεννηθῇ μετὰς μας, — ὅλα τέλος πάντων ἦσαν πράγματα πολὺ ἀπρόοπτα καὶ συγκινητικά. Δι' αὐτό, φαίνεται, ἐνῷ τὰ χεῖλιά μου ἐπροσπαθοῦσαν νὰ χαμογελάσουν, τὰ μάτια μου εἶχαν γεμίσι ἀπὸ δάκρυα...

— Μπα! ἔχομε καὶ κλάμματα τώρα; εἶπεν ἡ Φρόσω, χωρὶς νὰ ἀλλάξῃ τὸ χάρωπόν της ὕψος. «Νὰ λείπουν αἱ συγκινήσεις!... γὰρ νὰ μὴν πάρω καὶ ἐνῷ ξύλο!» — ἐπρόσθεσε μιμουμένη τὴν χονδρὴν φωνὴν τοῦ κ. Ἀντωνίου.

Καὶ μ' ἓνα πῆδημα εὐρέθη ὀρθὴ ἔξω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, καὶ μ' ἀρπάζε στὴν ἀγκαλιά της.

— Φρόσω, μὴ σηκόνεσαι!... εἶσαι πληγωμένη καὶ ἄρρωστη! τῆς ἔλεγα ἐγὼ.

— Καλέ, ποῦ βρέθηκε ἡ πληγὴ καὶ ἡ ὀρρώστεια; ἀπήντησεν ἐκείνη μετὰ εἰρωνικὸν ὕψος. Νά! κύτταξε καὶ μόνη σου... δὲν ἔχω τίποτε.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι της, παρμερίσε τὰ μαλλιά της, καὶ μοῦ ἔδειξε τὸ μέρος ὅπου εἶχε κτυπήσῃ. Ἐφαίνετο ἓνα σημάδι, ἐκεῖ ὅπου εἶχε σχισθῇ λιγάκι ἡ ἐπιδερμὶς της καὶ εἶχε τρέξῃ τὸ αἷμα, καὶ γύρω-γύρω ἦτο κόκκινο ἀπὸ τὸ κτύπημα.

— Καὶ δὲν πονεῖς; τὴν ἠρώτησα.

— Τόσο λίγο, ποῦ οὔτε τὸ αἰσθάνομαι... Εἴμαι συνειθισμένη, ξέρεις. Ἐγὼ φάγῃ κτύπους ἐγὼ, ὅταν ἦμουν μικρὴ στὴ Βλαχία!...

— Ὅπως δὴ ποτε ὅμως δὲν πρέπει νὰ κουράζεσαι, τῆς ἀπήντησα.

— Καλὰ, καλὰ! Σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι ἔως ὅτου γυρίσῃ ἡ μητέρα σου ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, οὔτε στὸν κήπο δὲν θὰ ἔβγω... θέλω ὅμως νὰ μου κάμῃς μιὰ χάρι... Νὰ πάμε μαζί εἰς τὴν πινακοθήκην, ὅπου εἶνε ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα μου...

— Πολὺ εὐχαρίστως... εἶμαι στὰς διαταγὰς σου.

— Με καθυποχρεῶντε, δεσποινίς, μετὰ τὴν εὐγένειάν σας! — εἶπεν ἡ Φρόσω καὶ μοῦ ἔκαμε μιὰν ὑπόκλισιν, διὰ νὰ με εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ εὕρῃ συγχρόνως ἀφορμὴν νὰ γελάσῃ...

Καθὼς ἐβγαίναμεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της εἰς τὸν διάδρομον, εἶδαμεν τὸν Πέτρον ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκουμπισμένος εἰς τὰ κάγκελα τοῦ ἐπάνω μέρους τῆς σκάλας καὶ εἶχε κρυμμένο τὸ πρόσωπόν του μέσα στὰ χεῖριά του.

Ὅταν μας εἶδε, ἐταράχθη καὶ ἐφάνη σὰν νὰ μὴν ἤξευρε ἀπὸ ποῦ νὰ φύγῃ. Ἡ Φρόσω με ἄρισε καὶ ἔτρεξεν ἀμέσως κοντὰ του.

— Τί ἔχεις, Πέτρο; τὸν ἠρώτησα.

— Τίποτε δὲν ἔχω... Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἐσὺ... θέλω μονάχα νὰ μιλήσω τῆς Δέσποινας, ἀπήντησεν ὁ μικρός.

— Λέγε λοιπόν, τί θέλεις;

Ὁ Πέτρος ἐφάνη δισταζόν. Ἐσκυψε κάτω τὰ μάτια καὶ δὲν μοῦ ἀπήντησε. — Θέλεις νὰ τῆς μιλήσῃς ἰδιαιτέρως; ἠρώτησε ἡ Φρόσω. Λοιπόν, πηγαίνω ἐγὼ εἰς τὴν πινακοθήκην, καί, ἀφοῦ τα πῆτε, ἔλατε ἐκεῖ νὰ μ' εὕρετε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

Ὁ Πέτρος, σὸς-σοδαρός, μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ με ὡδήγησεν εἰς τὸ σαλονάκι τῆς μητέρας. Ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, ἐκάθησα ἐγὼ εἰς μιὰν πλεκτηὴν πολυθρόναν καὶ τὸν ἔπιασα ἀπὸ τὰ δύο χεῖρια.

— Λέγε τώρα, τοῦ εἶπα, δὲν μας ἀκούει κανεὶς...

Ὁ Πέτρος, μετὰ σκυμμένο κεφάλι, ἄρχισε δειλὰ δειλὰ τὴν ἐξομολόγησίν του, — νὰ μοῦ λέγῃ δηλαδὴ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐγνώριζα ἀπὸ πρὶν πολὺ καλά.

— Δέσποινα, μοῦ εἶπε, ἔκανα ἓνα σφάλμα... ἓνα πολὺ μεγάλο σφάλμα...

Ἡ μαμμὰ εἶπε ἅμα κάμνωμε κανένα κακὸ πρᾶγμα, νὰ τῆς το λέμμε, διότι, ἂν δὲν τὸ λέμμε, θὰ το ξανακάμωμε καὶ θὰ γίνωμε κακὰ παιδιὰ... Λοιπόν, ἀφοῦ λείπει ἡ μητέρα, θὰ το πῶ σὲ σένα...

Πρέπει νὰ το πῶ γιατί ἄλλοιῶς δὲν μπορῶ οὔτε νὰ παίξω μετὰ τὴν Ἀγνή, οὔτε νὰ τῆς μιλήσω... Μοῦ φαίνεται πῶς με κυττάζει ἡ Ἀγνή, σὰν νὰ μοῦ λέγῃ: «Πέτρο, εἶσαι κακὸ παιδί...»

— Ἀ! τὸν καίμενον τὸν Πέτρο!

«Εἶπα ψέμματα στὴ μητέρα...» (Σελ. 325, στ. γ')

Καὶ εἶνε τόσο φοβερό τὸ σφάλμα ποῦ ἔκαμε; — εἶπα ἐγὼ, καὶ ἔχκομ' ἔλασα διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνω.

Ἀπεσπᾶσθ' ἀπὸ τὰ χεῖριά μου καὶ ἐστάθῃ ἀκουμπισμένος εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖόν τῆς μητέρας. Τὸν εἶδα ποῦ μετὰ μεγάλον κόπον ἐπροσπαθοῦσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴν ἀρχίσῃ τὰ δάκρυα.

— Ναι, Δέσποινα, εἶπεν ἐπὶ τέλους, καὶ εἶχε τὰ μάτια σκυμμένα κάτω, εἶνε πολὺ κακό... Εἶπα ψέμματα στὴ μητέρα πῶς εἶμαι ἄρρωστος... ἡ Φρόσω μοῦ ἔδωκε λίρες γὰρ νὰ κάμω τὸν ἄρρωστο...

— Τῆς τὲς ἔδωκε ὅμως πίσω τὲς λίρες ὅσες τῆς ἔδωκε! — τὸν διέκοψα ἐγὼ διὰ

νά του δώσω θάρρος, διότι τον έδλεπα να υποφέρει πολύ και να κατακοκινίζει με την εξομολόγησίν του.

— «Α! τὰ ξεύρεις λοιπόν! Είπεν εκ- πληκτος ο Πέτρος.

— Ναι, τὰ ξεύρω όλα, απήντησα. Τὰ ξεύρω, και σε συγχωρώ. Άρκετή τιμωρία σου είναι, που το αισθάνεται και υποφέρεις διότι είπες ψέμματα. Πρό- σεξε όμως μήν το ξανακάμης άλλη φορά, διότι είμφορ.τ να πάθης τίποτε χειρότερα. . . Είδες τή Φρόσω; Έπειδή σ' έβαλε να 'πής ψέμματα, λίγο έλλειψε να σκοτωθώ, από το άμάξι.

— Άλήθεια! — είπε ο Πέτρος. Κ' εγώ έπεσα μὲ δὲν εκτύπησα. . .

— Διότι τῆς είχες επιστρέψῃ από προτήτερα τὲς λίρες.

— «Α! αυτό δὲν το είχα συλλογισθῇ. Ὡστε, είμαι συγχωρεμένος τώρα; Άμα τὸ 'πῶ τῆς μαμμᾶς, θὰ μὲ συγχωρήσῃ κ' εκείνη;

— Ναι, Πέτρο μου. Άφοῦ μάλιστα, από όλα αὐτὰ είδα κ' εγώ, ότι δὲν τὸ έκαμες μονάχα για τὲς λίρες, παρὰ διότι άρχισες και να την άγκυρᾷς τῇ Φρόσω. . .

— Άλήθεια. . . Άλήθεια τώρα την άγαπῶ πολύ. Είνε καλὰ τώρα; δὲν πονεῖ;. . .

— Ὡ! ὄχι τῆς επέρασε ο πόνος. . . Τὸ άκουσες πῶς μας περιμένει στην πινακοθήκη. Πάμε λοιπόν να την εὔρωμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Όταν εφθάσαμεν, εγώ και ο Πέτρος, εἰς τὴν πινακοθήκη, ἡ Φρόσω ἦτο ἐ- κεῖ, και μᾶς ἐπερίμενεν. Εκάθητο εἰς τὸν μαλακὸν καναπέν, ἀπέναντι εἰς τὴν ταίκα του πατέρα της, και τὴν εκύτ- ταξε με βλέμματα πολὺ μελαγχολικά. Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγου ἐγελοῦσε και ἐ- χαριεντιζέτο μαζί μου! Ἦτο βεβαίως παραπολὺ εὐμετάβολος ο χαρακτήρ τῆς ἐξαδέλφης μου, και κάθε μεταβολή του ἐζωγραφίζετο ἀμέσως εἰς τὴν μορφήν της, ἀλλὰ είχα παρατηρήσῃ ότι ἰδιαί- τέρως ἡ εἰκόνα τοῦ πατέρα της τὴν ἔκα- μνε να μελαγχολῇ. Ἐνθυμεῖσθε ότι πρὸ ἡμερῶν τὴν είχα εὔρῃ να κλαίῃ και δέρνεται ἐμπρός εἰς ἐκείνην τὴν εἰκόνα. . .

Ἐπλησίασα και ἐκάθησα δίπλα της, ἐνῷ ο Πέτρος, ἡσυχος πλέον και με ἐλαφρωμένην τὴν συνείδησιν, ἐστράφη καταγῆς, ἐπάνω στο χαλί, κοντὰ στὰ πόδια μας.

— Φρόσω μου, τῆς είπα, ἐνῷ ἔθα- ζα τὸ χέρι μου εἰς τὸν ὠμόν της γύρω στὸν λαιμόν της, — Φρόσω μου, είσαι ἄρρωστη ἀκόμη και ταραγμένη από τὸν κτύπον. Δὲν ἐπρεπε να ἐλθωμεν ἐδῶ, και να συγκινηθῆς. . .

(Ἐπεται τὸ τέλος.) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Εἶνε νύκτα βραθειά. Έκει κάτω, σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι τοῦ νησιοῦ, κοντὰ στὸν φάρον, ποῦ φέγγει τὴν νύκτα στὰ καράβια ποῦ περνοῦν, στέκονται δύο γυ- ναίκες γεμάτες ἀπὸ ἀνησυχίαν, με τὴν ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν. Ὁ ἄνδρας τῆς νεωτέρας, τῆς Μαρίας, ἦτο στὸ πέλαιος γιὰ φάρια. Ἡ νύκτα ἦτον ἀσχημὴ και φουρτουμισμένη κ' ἐτρεμεν ἐκείνη ἡ καίμενη διὰ τὸν Γιακουμῇ της, ποῦ εἶ- χε φύγῃ ἀπὸ τὸ πρῶτ' και ἔως τὸ βράδυ δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ.

Ἐνα παιδάκι τριῶν ἐτῶν εὐρίσκειτο μαζί των, και τοῦ κάκου ἐγελοῦσε και ἤθελε να κάμῃ και τὲς δύο γυναίκες να γελάσουν με τὰ χιῶδια του και με τὰ γέ- λια του. Ἡ μάνα του και ἡ γιαγιά του δὲν ἐγύριζαν να το κυτάξουν. Ἐ- κείνη ἡ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ, που δὲν ἐ- γνώριζε τοὺς καίμους και τὰ βάσανα τῆς ζωῆς, ἐμεγάλωνε περισσότερον τὴν λύ- πην των. Ἐσυλλογίζοντο ότι ἴσως-ἴσως τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ἔμεινε κ' ὅλας ὀρφ- νὸ ἀπὸ πατέρα, ὀρφανὸ τριῶν ἐτῶν, χω- ρὶς κανένα προστάτην, χωρὶς κανένα πόρον ζωῆς. Καὶ ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Θεόν, να μὴν ἀρίσῃ τῇ βαρκοῦλα να βουλιάξῃ, να μὴν τὴν ἀρίσῃ να πέσῃ στοὺς βράχους να σπᾶσῃ. . .

Ἀπὸ τὴν λύπην τὴν πολλὴν ἄρχι- σαν να χάνουν κάθε ἐλπίδα, και ἡ δει- σιδαιμονία τὰς ἐκυρίευσε, — ἡ παλαιὰ πρόληψις ότι αἱ Γοργόνες τῆς θλάσ- σης μαγεύουν με τὰ τραγούδια των τοὺς θαλασσινοὺς και τοὺς τραβοῦν εἰς τὰ ἀμέτρητα βάθη τοῦ νεροῦ!

— Μάννα, είπεν ἐξοφνα ἡ Μαρία, τὸ πιστεύεις ἐσὺ πῶς θὰ γυρίτῃ ο Για- κουμῆς πρὶν φέξῃ ἡ αὐγή;

— Μὴ φοβάσαι, κόρη μου, θὰ γυρί- σῃ. . . τὸ ξεύρω βεβαίως. . .

Κ' ἔλεγε ψέμματα ἡ καίμενη ἡ γρη- οῦλα, διὰ να παρηγορήσῃ τὴν κόρην της. Δὲν ἤξευρε τίποτε, ἐφοβεῖτο μάλι- στα πολὺ διὰ τὸν γαμβρόν της, — ἀλλὰ τί να της 'πῇ, τί να κάμῃ;

Κάπου κάπου ἐφαντάζετο ἡ Μαρία ὅ- τι ἄκουε τὰ κουπιά τῆς βάρικας εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ὅθ εἶνε ο Γιακουμῆς, — τῆς ἔλε- γε ἡ γρηγὰ διὰ να της δώσῃ ἐλπίδες.

Δὲν ἦσαν κουπιά* ἦσαν τὰ κύματα ποῦ ἔσπαζαν στοὺς βράχους και στὲς ξέρες. Καὶ ἡ καίμενη ἡ νέα ἔβλεπε με τὴν φαντασίαν της πότε τὴν βάρικα να σκληρὴ ἀδειανὴ στὰ θυμωμένα κύματα ἐπάνω, πότε τὸν ἄνδρα της να τραβᾷ τὰ κουπιά με ὅλην τὴν δύναμιν του διὰ να φθάσῃ στ' ἀκρογιάλι. Καὶ ἐπαρακα- λοῦσε τὴν Παναγία να τῆς τον φέρῃ ζωντανὸν στὸ λιμάνι και στὸ σπιτάκι.

— Παναγιά μου Δέσποινα, κάμε τὸ θαῦμά σου!

Και ἡ γρηοῦλα πνιγμένη στὴν λύπη, ἔλεγε και αὐτὴ τὴν προσευχὴν της. . .

— Γιατί, — ἔλεγε ἡ Μαρία, γιατί να φουρτουναίξῃ ἔτσι ἡ θάλασσα και να ἔ- χουμε τέτοιο βάσανο ἐμεῖς αἱ γυναῖκες τῶν ψαράδων;. . .

— Μὴ λὲς κακὸ λόγο, κόρη μου, ἀπαντοῦσε ἡ γρηγὰ, ἔτσι εἶνε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, και ὁ Θεὸς εἶνε μεγαλοδύνα- μος. . .

— Μπαμπᾶ, μπαμπᾶ! — ἐφώναζε ἐξοφνα τὸ παιδάκι.

Δὲν εἶχε πιά ὄρεξι γιὰ γέλια και παιγνίδια.

— Μπαμπᾶ! ποῦ εἶνε ὁ μπαμπᾶς; — ἡρώτησε πάλιν τὸ παιδάκι και ἄρχισε να κλαίῃ ποῦ δὲν τον ἔβλεπε.

— Σῶπα, παιδάκι μου, κ' ἔρχετα ὁ μπαμπᾶς! — ἀπήντησε ἡ μητέρα του.

Κ' ἐπροσπάθησε να του γελάσῃ διὰ να τὸ ἡσυχάσῃ.

Ἄλλὰ ἡ τρικυμία ἄφριζε κ' ἐκτυ- πῶσε, τὰ κύματα ἔσπαζαν στοὺς βρά- χους και ἡ ἀγωνία ἐκυρίευε ἐκείνα τὰ δύο δυστυχισμένα πλάσματα ποῦ ἐπερί- μεναν τὸν ψαρά, μέσα στὴ βραθειά νύκτα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι, κοντὰ στὸν φάρον που φέγγει στὰ καράβια. . .

— Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ! — ἐφώναζε πάλιν τὸ παιδάκι.

Ἄλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ μπαμπᾶς του ἦτο ἐμπρός του, μουσκεμμένος ἀπὸ τὸ κύμα, βρεγμένος με τὴν ἀλμύραν τοῦ νεροῦ.

— Ἀχ! ἡκούσθῃ ἀπὸ τὰ στήθῃ των δύο γυναικῶν, και δάκρυα ἀνακουφίσεως ἐτρεβαν ἀπὸ τὰ μάτια των, ἐνῷ τὸ παι- δάκι, εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, ἐγελοῦσε, ἐγελοῦσε!

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἐβῆκεν ἐσχάτως ὑπὲρ- ρέτης.

Μίαν ἡμέραν ὁ κύριός του τοῦ παρήγγειλε να εἰπῇ, ἂν ἤρχετο κανεὶς, ότι ἀπουσιάζει.

Μετ' ὀλίγον ἔρχεται ἓνας κύριος.

— Ἐπάνω εἶνε ὁ κύριός σου; ἐρωτᾷ.

— Ὅχι, ἀπαντᾷ ὁ Κουφιοκεφαλῆς, ἐξῆλθε.

— Καὶ θάρρῃσῃ να ἐπιστρέψῃ;

— Δὲν ἤξευρω. . . Ἀλλὰ σταθῆτε να πάγω να τον ἐρωτήσω.

Ἐστῆλθ' ὑπο τὸ Ενδοξὸν Μεσολόγιον

Ὁ ἰατρὸς πρὸς τὸν Κουφιοκεφαλῆν, ἄσθε- νοῦντα:

— Σοῦ ἔρχονται συχνὰ οἱ πόνοι;

— Κάθε πέντα λεπτά.

— Καὶ διακοῦν πολὺ;

— Μά. . . ὡς μισὴ ὥρα.

Ἐστῆλθ' ὑπο τὸ Αὐτοῦδὲ τῆς Καρδίας

Ἐστῆλθ' ὑπο τὸ Ν Κατερινουπόλου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Δύο μῆνες μᾶς χωρίζουν ἀκόμη ἀπὸ τὸ τέ- λος τοῦ 26ου ἔτους. Μετ' ὀλίγον θὰ προκηρυ- χθῇ ἡ ἀνανέωσις τῶν συνδρομῶν διὰ τὸ 1905, τὸ νέον ἐσπᾶθωμα, τὸ Λαχεῖον, κτλ. Ἀλλ' οἱ καλοὶ φίλοι μου εἰμποροῦν να σπεύσουν και πρὶν δηκησιεὺς ἡ προκήρυξις. Ἀρκετοὶ ἀνέει- ωσαν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν των. Αὐτοῦ ἄς τοὺς μιμηθῶν και ὅλοι ὅσοι δύνανται. Τί τῶ- ρα, τί μετὰ ἓνα μῆνα. δι' αὐτοὺς τὸ ἴδιον εἶ- νε. Ἀλλὰ διὰ τὸ Γραφεῖον μου εἶνε μεγάλη εὐκολία νάρχουν αἱ ἀνανέωσεις ἐνωρὶς και να προχωρῶν σιγά-σιγά, διὰ να μὴν ἐπέχεται ἡ συσσώρευσις ἐκείνων τῶν ἐγγράφων, ἡ ὁποία τόσον με δυσκολεῖται τὰς τελευταίας ἡμέρας. Ὡστε οἱ καλλίτεροι, οἱ θερμότεροι, οἱ ἐδουσιωδέστεροι φίλοι μου, — ἐννοεῖται πάντοτε μεταξύ ἐκεί- νων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν πρόχειρα χρήματα, διότι τὸ ἤξευρω καλὰ ότι ὅλοι δὲν ἔχουν, — ἄς μου κάμουν τὴν χάριν ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των ὀλίγον ἐνωρύτερα, ἀπὸ τώρα.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔῶΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

29. — Μὲ ὅλας του τὰς ἀσυχολίας, ὁ Κολυμ- βητῆς τοῦ Καρτεσιῶν ἔλαβε καιρὸν να μου γρά- ψῃ, διὰ να κάμῃ μίαν καλὴν πράξιν: να μου συστήσῃ ὁπλαδὴ ἐν πτωχῶν παιδῶν ἀπὸ τὸ Συ- λλοκαστρον, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλον πῶδον να ἐγγράφῃ συνδρομητῆς μου, ἀλλὰ τὰ μέσα του δὲν του τὸ ἐπιτρέπουν.

Ἡ καλὴ πράξις ἐκ μέρους τοῦ Κολυμβητοῦ τοῦ Καρτεσιῶν εἶνε. Δὲν λείπει τώρα παρὰ να γίνῃ ἄλλη μία ἐκ μέρους εὐπόρου τινὸς και φιλανθρωποῦ, ὁ ὁποῖος - ἡ ἡ ὁποία, - θὰ ἤθελε να εὐεργετήσῃ τὸ πτωχὸν παιδίον τοῦ Συλλοκαστρου.

Φίλημα Σχιάς, [4Ε] διὰ τὰς δύο ὥρας ἐπι- στολᾶς σου. Μεγάλῃ ἡ μετροπροσύνῃ σου να νομίζῃς ότι και ἡ Εὐρύκας Μενία ἦτο πολὺ διὰ τὴν μεταφρασίν σου. Ὁ Ἄναβας, ὁ ὁποῖος σὲ χαιρετᾷ, διεμαρτυρήθῃ. Ὅθ εἶπω εἰς τὸ Ἐν- δοξὸν Μεσολόγιον, ότι προτιμᾷς τὰ μαῦρα μά- τια, διότι οὐδέποτε είδες μαῦρα μάτια ἄ- σχημα. Ἐνῷ ἀπὸ τὰ ἄλλα ὑπάρχουν και με- ρικὰ σὰν τῆς γάτας « πούχῃ τὰ μάτια γαλανὰ και τὴν οὐρὰ μακρά. . .

Νά και τὸ Λεμῶνιαν του καί μ' ἐνθυμεῖται. Ἐγὼ δύο ὥραιότατα γράμματά του, ἐν ἀπὸ τὴν βιέννῃν και ἄλλο ἐν ἀπὸ τὸ Σέμμεριγκ, καθώς και ἐν δελταρίον. Πῶσα ὥραῖα ποῦ γράφει! Νὰ τακτεῖδῃ κανεὶς εἰς τόσον ὥραῖα μέρη, και να μὴ λησμονῇ τὴν Διάπλασίν του, αὐτὸ ση- μαίνει βεβαία ότι τὴν ἀγαπᾷ πολὺ, πολὺ.

Τὸ Ἐλᾶτον τοῦ Αἰῶν [ΕΕΕ], τοῦ ὁποῖου αἱ ἐπιστολαὶ και οἱ στίχοι με καταθέλουν, ἔκαμε στατιστικὴν και εὔρεν ότι εἰς τέσσαρας φέτος Διαγωνισμοὺς ἐβραβεύθησαν 46 ἀγόρια και 15 κορίτσια. Α' Βραβεῖον ἐπῆραν 3 ἀγόρια και 3 κορίτσια. Β' Βραβεῖον 12 και 2, Γ' Βραβεῖον 31 και 10. — Ἀλλ' εἶπα και ἄλλοτε ότι αὐτοὶ οἱ λογαριασμοὶ δὲν εἶνε πάντοτε ἀ- κριβεῖς, διότι τὸ γένος τῶν ψευδωνύμων κάποτε ἀπατᾷ.

Δὲν εἶχες καμμίαν ὑποχρέωσιν να σπεύσῃς να μ' εὐχαριστήσῃς διὰ τὰ εὐσημα, Σθενε- λαῖδα [4Ε], ἀλλὰ μόνον. . . να τὰ σημειώσῃς εἰς τὸ βιβλίον σου. Ἐγὼ ἐμπρός μου τρεῖς ἐπιστολὰς σου. Πολὺ ἐχάρην διότι ὁ νέος Γυ- μνασιάρχης σὰς « ἐξοφρῶσθῃ ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως. »

Ἐπίσης δύο ἐπιστολὰς εὐσημοφορῶ τοῦ δι- κηγόρου τῆς Νεολαίας [ΕΕΕ]: ὥρπισθῃ να μου γράφῃ τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα και κρατεῖ τὸν ὄρκον του. Χαίρω δὲ ποῦ προτιμᾷ τὸν

χειμῶνα ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, διότι ὁ χειμὼν εἶνε προπάντων ἡ ἐποχὴ τῆς ἐργασίας. Ἀστειοτάτῃ ἡ ἱστορία σου, Ἀρχιζίζανιον. Μοῦ τὴν διηγείτο και μένα ἡ γιαγιά μου και ἐξεκαρδίζομεν στὰ γέλια. Ἐλαβα και τὴν βραχεῖάν σου, και σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐν- θουσιώδη λόγια.

Δὲν εἰξέρω κ' ἐγὼ πῶς καταθώρσω νάρψω χωρὶς ἀπάντησιν τρεῖς ἐπιστολὰς τῆς Γαλῆς τῆς Ἀγκυρας [5Ε], δύο τῆς Λατάνιας [5Ε], δύο τῆς Ἀγκυρας τῆς Σωτηρίας [3Ε], τρεῖς τῆς Κυρίας Σκαρφαλόστρας [3Ε], τρεῖς τῆς Ἀσιπιδος τῆς Ἀθηνᾶς [6Ε], δύο τοῦ Ταπεινοῦ Γλασεμῶν [ΕΕ] δύο τοῦ Κοκκίνου Κρίνου [ΕΕ] δύο τῆς Ἀκακίας [ΕΕ], (τὴν ὁποίαν εὐχα- ριστῶ θερμῶς και διὰ τὸ ἐσπᾶθωμα.) και δύο τῆς Ρέας Σιλδίας [5Ε]. — Φαίνεται ότι τὴν μίαν ἐβδομάδα τὰς ἔλαβα ἀργά, ἀφοῦ είχα γράψῃ τὴν ἀλληλογραφίαν, — τὴν ἄλλην ἐβδο- μάδα δὲν είχα τόπον και αἱ ἐπιστολαὶ ἔμειναν. Τὰς παραγγελίας των ἐξετέλεσα, τὰς προτάσεις των ἐδομοσίευσα μόνον εἰς τὰς πολυαριθμοὺς ἐρωτήσεις των δὲν εἰμπορῶ νἀπαντήσω, και ἀρ- κοῦμαι εἰς τὰ Εὐσημα, τὰ ὁποῖα τοῖς ἀξίζουν.

Ὁ ἀγαπητὸς μου φίλος Α. Τ. Μπότοαρνε μου ἀναγγέλλει ὁμέρον, ότι εἰσῆλθεν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων πρῶτος ἐπιτυχῶν. Φαντασθῆτε τὴν χαρὰν και τὴν ὑπερήρα- νεϊάν μου δι' αὐτὸν τὸν θρίαμβον. Εὔγε, παι- δι μου, ἐτίμητες κ' ἐμέ. Σοῦ εὐχομαι να ἐξέλθῃς ἐπίσης πρῶτος.

Φῶς τῆς Νυκτός, [Ε] διὰ τὴν ἔξυπνην ἐπι- στολήν. Αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἄναβια, Πιστις, Ἐλπίς και Ἀγάπη, σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ τρία ὥραῖα δελτάρια, μετὰ ὁποῖα τὰς εὐχῇ- θης διὰ τὴν ἐορτὴν των.

Καὶ σέ, Μέλλιον Διπλωμάτα [ΕΕ], ὁ Ἄ- ναβας σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὴν καλὴν ἐνθύμησιν. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ὥραῖα, καθώς και ἡ ἐπιστολή σου. Σὺ και τὸ Μαγευτικὸν Δάσος [ΕΕ] ἐξηγήσατε ἔως τώρα τὸν ἀρχαῖον ἐλληνι- κὸν στίχον τοῦ Τωνῆ Ρεῶν. Κρίμα ποῦ δὲν εἰξεύρετε τὴν διεθυσσιν τοῦ κ. Πάτερσων, διὰ να τον ἀπαλλάξετε ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν.

Ὁ Μακρολαίμης [ΕΕΕ], μετὰ τὴν πολλὰν και διαφόρων ποῦ μου γράφει, λέγει και διὰ κά- ποιον διδάσκαλον χωρίου, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ να χωρίσῃ τὴν σύζυγον του, επειδὴ ἐγέννησε κο- ρίτσι. Τί λυπηρὸν να ὑπάρχουν ἀκόμη τοιαῦ- ται προλήψεις!

Οἱ στίχοι σου μοῦ ἤρεσαν πολὺ. Σίγμα Ἰῶτα Παρουσίον, — μαθητὰ τοῦ Γυμνασίου, και ἐὰν ἐπρόκειτο να γίνῃ ἡ ψιφοφορία, θὰ τοὺς ἐδομοσίευσα χωρὶς ἄλλο.

Καὶ ὁ Φῶ-Διάβολος [ΕΕ] προτιμᾷ τὰ μαῦ- ρα μάτια, εἶδε όμως πολλὰκις γαλανὰ ὥραῖο- τερα ἀπὸ πολλὰ μαῦρα. Καὶ ἄλλη πληροφορία: Δὲν κάμνει ποτὲ δύο βήματα ἔξω ἀπὸ τὸ σπι- τι, χωρὶς να φορῇ τὸ Σῆμα.

Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ ἐπιστολή σου, Ἐλικω- νιάς Παρθένε [ΕΕ]. Ὅθ σου χρηστῶς μεγάλην χάριν ποῦ ἔπεισες τὴν Θ. Ψ. να μου γράψῃ, ἀφοῦ ἔχει τόσα προτερήματα και θὰ διαπείψῃ εἰς τὸν κύκλον μας βεβαίως.

Ποῖα εἶνε αἱ τρεῖς καλαὶ συνδρομηταί, ποῦ μου γράφουν ἀνωμόνως. Τοὺς νέους των συνδρο- μητὰς εἰμποροῦν να ἐγγράψουν και ἀπὸ τώρα. Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς εἰμποροῦν να λάβουν μέρος ὅποτε θέλουν, ἀλλὰ, με τὰ δυνάμει των.

Εὐθύμῃ Α. Τσαούση, ἡ παραγγεῖλιά σου ἐ- ξετελέσθῃ. Τὰ θερμότερα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ σου και ἀγαπητοῦ μου φίλου Ἰωάννου Τσαούση Ὀλυμπίου Ἀγῶνος τοῦ ἀληθινοῦ μου.

Αἴγλη ἐν Ζόφῳ [ΕΕΕ] διὰ τὴν χαριτωμέ- νην ἐπιστολήν. Συμφωνῶ κ' ἐγὼ ότι εἰς τὰς σοβαρὰς ἐρωτήσεις των Μικρῶν Μυστικῶν δὲν πρέπει νἀπαντᾷ κανεὶς με λογοπαίγνια. Ἀλλὰ και αὐτὰ κάποτε, ἐν δὲν μᾶς λέγουν τὴν ἰδέαν, φανερόνουν τὸ πνεῦμα τοῦ γράφοντος.

Νά σου ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι, Κάρδαμος [Ε].

Βγάλε το ὅμως ἀπὸ τὸν νοῦν σου, ότι ἀπὸ δύο ἐτῶν θὰ το μάθῃς να διαβάξῃ. Αὐτὸ θὰ γίνῃ μόλις στὰ ἔξη ἢ στὰ ἐπτά. Βλέπει πόσον ὑπο- μονὴν πρέπει να ἔχῃς.

Σοῦ εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ πρα- κτικὸν στάδιον, Ζδ-Ζδ. Νὰ είσαι φιλόπονος και χρηστὸς, και θὰ ἴδῃς πόσον θὰ προοδεύσῃς. Σ' εὐχαριστῶ και δι' ὅσα γράφεις και ὑπό- σχεσαι.

Πολὺ με διεσκέδασε, Δουκίσσα των Σαλῶ- νων [ΕΕ], ἡ ἐκ Τήνου ἐπιστολή σου μετὰ τὰ ἀνέκ- δοτα τοῦ ταξιδίου. Εἴσαι βεβαία ότι τὸν παιδὶ ἐκεῖνο μετὰ τὸ Σῆμα ἦτο τὸ Λουλουδὶ τῆς Καρδίας; Ὅθ το ἐρωτήσω ἀν ἐταξίδευσσε μετὰ τὸν « Πηνειόν. »

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδωνύμα των, δέ- χομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου και εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἐθιτικὴν Σημαίαν (Ο. Σ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον) χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ! Ἀη- μόδοχο (Ι. Π. Ζ. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐυθερόν) και Ἰωνικὸν Ἀστέρη (Ι. Α. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλά- ξουν: ὁ Φῶ-Διάβολος μετὰ τὴν Κρεόλην. Ἄνθος Ἐλπίδος, Φῶς τῆς Νυκτός, Λαμπρὸν Κιθαροῦδὸν και Μαθρὸν Ἀετόν — ἡ Σερενα- τα τοῦ Σοῦπερ μετὰ τὴν Διονυσιάδα Πηνιγν, Ἐλληνα Ἀθλητὴν και Ἀκτινοδόλον Ἀστρον. — τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλῆς μετὰ τὴν Ἀῦραν τοῦ Ζαππεῖον, Ἀταβήριον Ρόδου, Ναυσικᾶν και Ἀργυρᾶν Παροσίηνον. — ὁ Ἀργεῖος τοῦ Λυκαυγοῦς μετὰ τὸν Ζδ-Ζδ, Διακριθεῖσαν Ἀρ- σακειάδα, Φῶ-Διάβολον, Ἀεράκι τοῦ Βου- τοῦ και Γαλῆν τῆς Ἀγκυρας —

της με τὸν Κυνηγὸν τῆς Στατήρας. Με-
λαγχολικὸν Ἐρημίτην καὶ Διακριθεῖσαν
Ἀρσακίδα — τὸ Ἐδοσιον Κρίνον μετὰ
τὸ Κόκκινον Κρίνον, Ἑλληνοπούλαν, Ἑσμε-
γάλλαν, Εὐαίσθητον Καρδίαν καὶ Ἀκτινοδό-
λον Ἀστρον — τὸ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθε-
μον μετὰ τὴν Βορραλοῦσαν Ὀρσανήν, Ρεμ-
βάζουσαν Καρδίαν, Εὐαίσθητον Καρδίαν,
καὶ Ὀχρὸν Ἀμάραντον.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν
Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις·
περὶ ἀνταλλαγῆς, ἂν δὲν στείλουν πρῶτα διὰ
τοῦ Γραφεῖου μου τὰ ὀρεϊλόμενα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της·
Πρίγκιπα τοῦ Μαργαῶ (ὁ κ. Φ. σ' εὐχα-
ριστεῖ θερμῶς διὰ τὸ συγχαρητήριον δελτάριον)·
Λευκὴν Νύκτα ([E] διὰ τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ
τὴν Σχολὴν τῶν Δυτῶν)· Ἡρώδα τοῦ Κα-
θήκοντος (ἡ ὁποία ἐπανεῖδε κατ' αὐτὰς τὸν
ἀδελφόν της, ὕστερα ἀπὸ δεκαετὴ ἀβυσσῶν
εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐμὲ χρυσὰ γαλόνια καὶ σπα-
θῆαι· φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν χαρὰν της!)·
Ἰδιότροπον Νεάνιδα ([EE] διὰ τὴν ὠραιο-
τάτην ἐπιστολὴν περὶ τῆς δυστυχούς μας φι-
λης Κορωναίου· τὰ δελτάρια τὰ μαζεύουν αἱ
ἀδελφαὶ τοῦ Ἀναγία, ὥστε ὅποτε σοὺ τυχαίνει
κανένα εὐμῆρον, στέλλε τοῦ) Μαθρον Ἀστὸν
([EE] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολὴν)· Ἀστρον Ἀ-
θρίας Νυκτὸς (ἔστειλε· ὥστε φηνὰ τὴν ἐγλυ-
τώσατε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν!) Νεφελώδη
Ψυχὴν (λοιπὸν καλῶς ἤλθες· τώρα γράφε μου
τακτικά)· Εἰρήνην τὴν Ἀθηναίαν (ὁ κ. Π.
σοῦ ἀπὸ ἡμερῶν ἰδιαιτέρως)· Καλλάχοντα Ἰπ-
πον (τὸ Π. Πνεῦμα θὰ δημοσιεύσῃ, ἀλλὰ με-
τὴν σειρὰν του)· Μτ Πτ Πτ (καὶ τὸ ἰδικόν σου)·
Ροδόσταυρον, Νεαρόν Πλεκρολόγον (αἱ
προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές)· Ἀγγελον
τῆς Νίκης (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὠραῖον δελτά-
ριον)· Ἀνθος τῆς Ἀλόης ([E] περιεργον νὰ
μὴ το ἐννοήσῃ ἀκόμη! ναί, πολὺ συχνὰ θά-
κούσης νὰ οὐκίουν δι' ἐμὲ, ὥστε καὶ νὰ θέ-
λῃς, δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ με λησμονήσῃς)·
Ζαχαρίαν Καθιδουλίον (μετὰ πολλὴν μου χα-
ρὰν ἐδιόρθωσα τὸ πατριωτικὸν ποίημα πού μου
ἔστειλες)· Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς (ἐλήφθῃ [E]
διὰ τὴν ἐξυπνὴν καὶ μετρίφηρον ἐπιστολὴν)·
Παῖδι τοῦ Ψηλορείτη (λοιπὸν, ἄρχισαν τὰ
μαθήματα; δὲν ἀμφίβηλλω, ὅτι καὶ φέτος θὰ
δεῖξῃς μεγάλῃ ἐπιμέλειαν)· Μυροδόλον Χα-
ραυγὴν (θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς των·
διὰ ἔρχονται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον!) Μελαγ-
χολικὸν Ἐρημίτην ([E] διὰ τὸ γεγονός πού
σοῦ συνέβη)· Ζουλέξαν (κ' ἐγὼ δὲν εἰδεύρω
πλέον· φαίνεται ὅτι ἐχάθη ὁ Ἀναγίας τοῦ ἀ-
χιστον, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἐπίστασιν τῶν χει-
ρογράφων, ἔφαξε μίαν δόκιμον ἡμέραν, ἀλλὰ
δὲν ἤρε τίποτε· περιεργον!)· Νήσον τῶν Σε-
ρήνων (ἡ ὁποία εἶνε εὐτυχιστάτη ἀφ' οὗτο ἤρ-
χισε νὰνταλλάσῃ Μ. Μυστικά)· Φωστῆρα τῆς
Ἡπείρου (δεκταί)· Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον,
Ἐδοσιον Κρίνον (ἐννοεῖται, θὰ τελειώσῃ ὁ τό-
μος τὴν 30 Νοεμβρίου καὶ θάρχισῃ νέα συν-
δρομὴ τὴν 1 Δεκεμβρίου)· Ναυοικῶν, Πιθηκάν-
θρωπον (δὲν ἤλλαξε διευθύνειν)· Μικρὸν Λέ-
σθιον (καλῶς ἤλθες)· Ἐρηθρον τῶν Ἀντικυ-
θήρων (περιμένω)· Ναυοπούλαν τοῦ Με-
σολογγίου (ἡ ὁποία περιμένει τὴν φωτογρα-
φίαν τοῦ Κίτρινου Ντόμιου διὰ νὰ ἰδῇ πῶς
θὰ εἶνε ὕστερ' ἀπὸ τὰ τελευτάδια του παθήμα-
τα)· Ἑλληνοπαῖδα (τώρα πλέον... ἐπιφω-
λάττωμαι)· Πύργον τῆς Πέτρας (τί περὶ ἐργον
ὄνειρον!)· Τζάμον Ἀνακατωμένον ([EE] διὰ
τὴν ὠραιότητα ἐπιστολῆν· οἱ καιροί, βλέπεις,
μεταβάλλονται...)· Πετρομένον (βραβεῖον,
Σῆμα, τετράδια ἔστειλα)· Λέοντα τῆς Χαίρω-
ρείας, Λαμπρὸν Κιθαροῦδον (ὁ κ. Φαῖδων σ'
εὐχαριστεῖ πού δι' ὅσα γράφεις· αἱ δὲν πι-
στεύω ἡ μὴ ἐκεῖνη ἐπιγραφή νὰ ἦτο ἔργον
αὐτῶν πού λέγεις)· Ἑλληνα Ἀθλητὴν (ἐννοεῖς
διὰ ποῖαν ἐπιγραφὴν λέγω παραπάνω· πρὸς τὸ

παρὸν ἡ πρότασις τοῦ Κίτρινου Ντόμιου εἶνε
ὕπο σκέψιν)· Φοῖβον (τί νὰ γίνῃ ὁ ὑπομονὴ καὶ
διὰ τὴν παράστασι)· Μικρὸν Σμυρναῖον ([E]
νὰ λοιπὸν πού ἡ Παναγία τὴν ἔκαμε καλὰ διὰ
νὰ χαρῆς)· Λευκὸν Ἰον ([E] χαίρω πολὺ πού
ἔγινες καλὰ· ὁ Ἀναγίας δὲν ἔχει ἔργον νὰ
νοίγῃ τὴν θύραν, ἐπομένως δὲν εἶδεν αὐτὸν ἡ
ἐξαδέλφη σου)· Πτωχικὴν Καλύβην (διότι
ἐλθμονήσεις νὰ σημειώσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου·
ἔστειλα)· Ἀῦραν τῆς Ἀνοίξεως κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Σε-
πτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὡσεὶς δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, πρὶν τοῦ ὁποῦν δύνῃ νὰ γράψω
τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν
τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακίλλους, ὡς ἑκατοστὸς
περίχει 80 φύλλα καὶ τιμὰς φρ. 1.

446. Λεξιγράφος.

Ἐπὶ ῥημα μετὰ φύλαρχον ἐνώθηκε
Καὶ τοῦ Πριάμου υἱός· ἐπανεῖδον.

Ἐστὴν ὑπο τῆς Ζαπιδός

447. Στοιχεύγραφος.

Κερασφόρον φοβερὸν
Εἰς πτηνὸν πολὺ γνωστὸν
Τώρα θὰ μεταβληθῇ
Ἐνα γράμμ' ἂν προστεθῇ.

Ἐστὴν ὑπο Χαρίλῳ 1 Ἀναγνώστου

448. Μεταγράμματισμός.

Ὅτ' το βρῆς σ' ἀπαθή· ἀρί
Ὅπως εἶνε ἂν τ' ἀρίστη·
Ἀντὶ Μὶ ἂν βλῇς Δάμδα,
Πρόσεχε νὰ μὴ το χύσῃς.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Πίτρου Παράλλ

449. Ἀναγραμματισμός.

Ὅρος μαθηματικὸς·
Ἄν ἀναγραμματισθῶ,
Εἰς ἀρχαῖον βασιλεῖα
Ὅτ' μετασχηματισθῶ.

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Πίτρου Παράλλ

450. Δίζυγον.

★ ★ ★ ★ ★ Νὰ συμπληρωθῇ οἱ ἀστε-
★ ★ ★ ★ ★ ρισκοὶ διὰ γραμμάτων ὥ-
★ ★ ★ ★ ★ τως ὥστε νὰναγινώσκων-
★ ★ ★ ★ ★ ται· ὁριζοντίως ἄνω πόλις
★ ★ ★ ★ ★ ἑλληνική, κάτω κράτος Εὐ-
★ ★ ★ ★ ★ ρωπαϊκόν· καθέτως δὲ κα-
★ ★ ★ ★ ★ τὰ σειρὰν ἐξ ἀριστερῶν:
τροφή, μέρος οἰκοδομῆς, πόλις τῆς
πόλις τῆς Ρωσσίας.

Ἐστὴν ὑπο Λέοντος Δ Μακκά

451. Γωνία.

+ ★ ★ ★ ★ ★ Ἐπὶ ῥημα.
★ + ★ ★ ★ Ἐπὶ ῥημα.
★ ★ + ★ ★ Πόλις Εὐβοίας.
★ + ★ ★ ★ Ὅρος Τουρκίας.
+ ★ ★ ★ ★ Πόλις Κεφαλληνίας.

Ἐστὴν ὑπο τῆς Ἀφρῆς τῆς Ἀνοίξεως

452. Λογοπαλινῶν.

Εἰς πόσα μέρη δύναται νὰ διαιρεθῇ μία χερ-
σὸν ἡσος τῆς Εὐρώπης;

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Βλάντου Ἀθλητοῦ

453. Πρόβλημα.

Εἰς ἓνα παιδικὸν χορὸν, τὰ ἀγρία ἦσαν τρι-
πλάσια ἀπὸ τὰ χορῶσια. Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν
ὅμως ὅκτω ζευγῶν, τὰ ἀγρία ἔγιναν πενταπλά-
σια ἀπὸ τὰ χορῶσια. Πόσα ἀγρία καὶ πόσα
χορῶσια ἦσαν ἐξ ἀρχῆς;

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Στῆ-Ἄν· Μακκά

454. Μαγικὸν ὄνομα μετὰ Μωσαϊκοῦ.
Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνδὲ γράμματος ἐκάστη τῶν
κάτωθι λέξεων, διὰ τοῦ ὁμοῦ ποιεῖται ἡ φι-
λοσόφου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῇ
ἕλαι πέντε λέξεις. ἐκ τῶν ὁποίων — δι' ἐνός
γράμματος ἐλάττωσι, — νὰ σχηματίζεται πρῶ-
τεύουσα κράτος ἀσιατικοῦ.

κλήσις, πόλις, ἔως, ἴσος, ἵππος.

Ἐστὴν ὑπο Βασιλῆος Κ. Παμπούνη

455. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητου-
μένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ
τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν
ἀρχαῖον ἐπιστήμονα:

1, Χώρα τῆς Γαλλίας. 2, Τροφή. 3, Στρα-
τιωτικὴ μονάς. 4, Ἀρχαία πόλις περὶ τῆς
5, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
7, Οἰνοχόος. 8, Ἀρχαῖος στρατηγός. 9, Βα-
σιλομήτωρ.

Ἐστὴν ὑπο τῆς Ναυτοπούλας τοῦ Μεσολογγίου

456. Ἑλλισοσύμφωνον.

οο-οοη-οωο-οειη-αω-ε-αω-οωο αωη

Ἐστὴν ὑπο τῆς Δισπούνης Ν Μακκά

457. Γρίφος.

α4 (ἐπίθετον.) — μ1 (ἀπαγορευτικόν.) — ι3
(προστακτικόν.) — μ2 (ἀπαγορευτικόν.) — α1
(σύνδεσμος.) — π6 (ὕποτακτικόν.)

Ἐστὴν ὑπο τοῦ Ἐνδόξου Μεσολογγίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33.

347. Πύλαρος (πῖ, λάρος.) — 348. Λάκμων-
ἄκμων. — 349. Ζητῶ-ζήτω. — 350 Σίνις.

351. ΣΙΤΟΣ 352. Κακοῦ κόρακος

ΣΟΥΣΑ κακὸν ὄν· Ἡ ἀνά-

ΒΟΛΟΣ γνωστὸς ἀρχαῖος ἐκ

ΔΩΡΙΣ τῶν κάτω καὶ προχω-

ΝΕΡΩΝ ρεῖ πρὸς τὰ ἐπάνω

βουστορηδόν.) — 353-357. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ
τοῦ πᾶ: Πασθέα, Πάρος, Παλλὰς, Πάραλος,
Πάμισος. — 358. ΠΗΝΕΛΟΠΗ (Πελοπίδας,
σῆμα, ἸαΝός, Ἐσπερος, Μενέλαος, Σούνη-
ον, καμῆλοΠάρδαλις, Ἀρροδίη.) — 359. Ὁ
ἔχων ὅτα ἀκούειν ἀκουέτω. — 360. Τὰ ἐξοχα
πνεύματα εἰδὶ σπάνια. (Τὰ ἐξ Ὁ χα-πνεύ-
ματα-εἰς ἰσπᾶ-νι, α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δι τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
ἀλλοιωταὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Εἰς τὸ ἀναχωρῆσαν ἐκ Βόλου Λουλουδὶ τῆς
Καρδίαις δι' Ἀλεξάνδρειαν, ἀποστέλλομεν
χαίρετισμούς καὶ τῷ ὑπενηθιζόμεν τὴν ρομαν-
τικὴν Πορταρίαν. — Σύλλογος «Πρόδοξ» (Δ, 124)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτά-
ρια. — Κωνστ. Βοκοτόπουλος, Σῦρος (Δ, 125)

Χαίρετῶ τοὺς φίλους μου Πανταγῶ Παρόν-
τα καὶ Ἐρίγδουπον Δία καὶ δηλῶ αὐτοῖς
ὅτι εὐρίσκομαι ἐν Ἀθῆναις, μεταβαλὼν εἰς
Αἴγυπτον. — Βασιλεὺς τῶν Μαύρων. (Δ, 126)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχθέν. — Κωνσταντῖνος Ἡλιάδης, ὁδὸς
Σκούρου 12, Ἀθῆναι (Grèce). (Δ, 127)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχθέν. — Διονύσιος Π. Κουκορίκος, μαθη-
τῆς Γυμνασίου, Καρδίτσα. (Δ, 128)

Εἰς τὸν δι' Ἀθῆνας ἀναχωρήσαντα Θεταλο-
μάχητα, ἀντιπρόεδρόν μας, χάριν τῶν σπου-
δῶν του, εὐχόμεθα καλὴν ἐπάνοδον. — Σύλ-
λογος «Πρόδοξ» (Δ, 129)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια καὶ ἐφημερίδας ἐ-
καστος ἰδιαιτέρως. Προτιμῶμεν χρωματι-
στὰς τοποθεσίας. Διευθυνσεῖς: Ἀνδρέας Κοκ-
κώτης, — Τάκμος Πανουσιῶδης, Poste-restan-
te Francaise, Σμύρνη. (Δ, 130)

Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα Σερβίας καὶ Κρή-
της, ἀποστέλλω δὲ ἰσάριθμα Τουρκικά. —
Constantin Hadji Anastassiou, Paderma
(Turquie). (Δ, 131)

Γνωστὸν ποιεῖται τοῖς ἐνδιαφερομένοις καὶ συ-
ναλλάσσουμένοις μετ' ἐμοῦ ὅτι εἰς τὰς 10
Ὀκτωβρίου θέλω ἀναχωρῆσαι ἐκ Πατρῶν δι'
Ἀθῆνας. — Ἀριστοῦς Ποδηλάτης. (Δ, 132)